

I. Disposicións xerais

XEFATURA DO ESTADO

18073 *REAL DECRETO LEI 13/2005, do 28 de outubro, polo que se modifica a Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, de cesión de bens do patrimonio sindical acumulado.* («BOE» 263, do 3-11-2005.)

Transcorridos case 20 anos desde a entrada en vigor da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, de cesión de bens do patrimonio sindical acumulado, non puido ser totalmente cumprido o fin que perseguía: a restitución dos bens e dereitos do denominado «patrimonio sindical histórico» e a restauración das situacións xurídicas afectadas pola Guerra Civil.

Esta imposibilidade veu determinada polas exixencias que a Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, impuxo para acreditar as titularidades dos bens e dereitos do patrimonio sindical histórico, exixencias que non tiveron en consideración as especiais circunstancias derivadas da existencia dunha guerra civil e un longo período posterior de ditadura.

Cómpre subliñar, ademais, a ausencia dun prazo para a presentación de solicitudes polos reclamantes, carencia da lei que, na práctica, levou ata o presente a formulación de tales solicitudes ante a Administración en reclamación dos lexítimos intereses dos solicitantes. Así as cousas, penden reclamacións ou solicitudes por non existir prazo para o exercicio destas, o que fai interminable este proceso de reparación de dano historicamente orixinado e que a Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, tentou reparar. Por isto, a día de hoxe, podemos tan só falar de reparación parcial, sensiblemente inferior á pretendida polo lexislador, ao non se veren satisfeitas as súas aspiracións.

De aí que debeña necesaria, por xustiza e seguranza xurídica, a modificación da disposición adicional cuarta da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, para cumprir o propósito orixinario do lexislador, a devolución do patrimonio ás organizacións sindicais disoltas por virtude do Decreto do 13 de setembro de 1936 e as súas normas de aclaración, ratificación e desenvolvemento.

Para iso, en canto aos requisitos, debe exixirse a acreditación da pertenza dos bens e dereitos, dos cales foron privados como consecuencia da normativa sobre responsabilidades políticas do período 1936-1942, a unha organización sindical, ou tamén, tendo en conta as modalidades de actuación das organizacións de traballadores ata aquelas datas, a unha persoa xurídica asociada, afiliada ou vinculada á dita organización; tamén se debe acreditar a identidade ou a sucesión do sindicato ou organización sindical reclamante con respecto a aquel ao cal pertencían os bens e dereitos reclamados.

II

A dificultade de acreditar os requisitos exixidos pola Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, afecta, tamén, o valor dos bens e dereitos para os efectos da súa compensación.

O tempo xa transcorrido desde a entrada en vigor da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, orixinou, no momento da com-

pensación dos bens e dereitos integrantes do denominado patrimonio sindical histórico, un prexuízo, como consecuencia da forma de valoración disposta na lei citada, baseada nos valores de mercado ao entrar en vigor esta. Debe, pois, modificarse neste sentido a disposición adicional cuarta, aplicando o xuro legal do diñeiro ata o último día do mes anterior a aquel en que se produza a compensación ás cantidades que terían correspondido de se ter procedido a esta compensación en datas próximas á da entrada en vigor da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro.

III

Por último e tal e como se adiantou, a necesaria modificación da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, debe servir para fixar un prazo de presentación de solicitudes de devolución dos bens e dereitos do denominado patrimonio sindical histórico, para o exercicio dese dereito en definitiva, o que permitirá concluír o proceso reparador iniciado coa entrada en vigor da citada norma legal, a semellanza do disposto no artigo 5 da Lei 43/1998, do 15 de decembro.

IV

A continuidade da actual regulación da restitución do patrimonio sindical histórico provocaría a imposibilidade de cumprir o obxectivo da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, como o proba o feito, antes sinalado, de que, malia o longo tempo de aplicación de tal regulación transcorrido, non se culminou este proceso de restitución. Esta imposibilidade de facer efectiva a restitución estalles a producir un claro prexuízo aos seus beneficiarios, que se vai incrementando co paso do tempo, na medida en que os que se viron inxustamente desposuídos dos seus bens e dereitos seguen sen ver reparada esta inxustiza. Por un lado, a finalidade reparadora da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, non abrangue os que poden ser acredores de reparación, xa que a interpretación da actual normativa non os permite identificar como tales. Por outro lado, as compensacións que, mesmo co actual marco legal, se poderían dar efectuaríanse con valores económicos moi afastados dos da situación do mercado, que era o criterio da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, lóxico e equitativo na medida en que a compensación se producise en datas próximas a aquelas en que a norma abriu a posibilidade de reparación, pero que vai perdendo a súa efectividade entremetres se amplía o desfase temporal entre as datas dos valores de compensación e as da súa efectividade.

Por outra parte, a prolongación deste proceso de reparación de feitos inxustos mantén aberta unha situación de incerteza en canto á titularidade de bens e dereitos e en canto aos deberes do Estado respecto á devolución ou compensación, que é moi negativa. Así, non hai que esquecer que para os beneficiarios da restitución, o non dispoñer dos aludidos bens e dereitos, que poden ser infraestrutura económica para o desenvolvemento da súa actividade, limita as súas posibilidades de actuación, tratándose de suxeitos como os sindicatos, cuxa actividade está recoñecida e promovida pola Constitución española. Igualmente, hai que considerar como a falta de certeza en

canto ás obrigas de disposición patrimonial ou de gasto do Estado é un factor negativo para a xestión pública.

Resulta por todo iso urxente pórle fin a esta situación, que está incidindo negativamente no cumprimento dos fins de reparación da incautación dos bens das organizacións sindicais democráticas como consecuencia da Guerra Civil e afectando, dun modo máis xeral, a seguraza xurídica, procedendo así á substitución da anterior normativa por unha nova que elimine as disfuncións constatadas e que dea solución a un problema tan especial, pola súa vinculación a un feito de excepcional alteración dos principios da orde democrática. Nesta apreciación da urxencia tampouco hai que deixar de considerar a necesidade de minorar o impacto sobre o gasto público das actuacións de compensación. Xa se viu a necesidade de proceder á actualización das valoracións aplicando aos valores dos bens o xuro legal do diñeiro desde a vixencia da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, ata a data de efectividade da compensación. Con iso, a redución do efecto desta compensación no gasto público require que a posta en práctica do novo sistema de compensación e a adopción dos correspondentes acordos se produza coa maior brevidade posible, conciliando así a efectividade da finalidade compensatoria, derivada da actualización de valores, coa tutela do gasto público.

En consecuencia, concorren nesta regulación as circunstancias de extraordinaria e urxente necesidade a que se refire o artigo 86.1 da Constitución española para xustificar o que o Goberno dite un real decreto lei.

Na súa virtude, en uso da autorización contida no artigo 86.1 da Constitución española, por proposta do ministro de Traballo e Asuntos Sociais e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 28 de outubro de 2005,

DISPÓN O :

Artigo único. *Modificación da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, de cesión de bens do patrimonio sindical acumulado.*

A disposición adicional cuarta da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, de cesión de bens do patrimonio sindical acumulado, queda redactada como segue:

«Disposición adicional cuarta.

1. Sen prexuízo do disposto nesta lei, quedarán excluídos desta os bens e dereitos que no momento da entrada en vigor do Decreto do 13 de setembro de 1936 pertencían ás organizacións sindicais ou a persoas xurídicas afiliadas, asociadas ou vinculadas a aquelas, xa entón existentes.

Tales bens e dereitos serán reintegrados en pleno dominio ás devanditas organizacións debidamente inscritos ao seu nome por conta do Estado ou, se é o caso, a aqueles sindicatos de traballadores que acrediten ser os seus lexítimos sucesores, logo de solicitude dos beneficiarios antes do 31 de xaneiro de 2006.

Támén serán reintegrados ás mencionadas organizacións sindicais, cos mesmos requisitos e nas mesmas condicións, aqueles bens e dereitos que, tendo pertencido a unha organización sindical ou a unha persoa xurídica de natureza mercantil, cooperativa ou fundacional, que estivese afiliada, asociada ou vinculada a aquela no momento da entrada en vigor do Decreto do 13 de setembro de 1936, non se incorporaron ao patrimonio da antiga organización sindical por consecuencia ou efecto do previsto nunha disposición legal ou regulamentaria.

2. Emporiso, se os bens ou dereitos pertencen ás organizacións sindicais ou ás persoas xurídi-

cas mencionadas no punto anterior non puidesen ser reintegrados, por calquera causa, conforme o disposto no devandito punto, o Estado compensará pecuniariamente o seu valor, considerando como tal o normal de mercado que no momento da entrada en vigor desta lei terían os citados bens e dereitos de teren seguido pertencendo a aquelas, aplicándolle á cantidade resultante o xuro legal do diñeiro desde a devandita entrada en vigor ata o último día do mes anterior a aquel en que se acorde a compensación.

Os bens mobles situados dentro dos inmobles valoraranse nun tres por cento do valor de compensación destes últimos.

Este valor será fixado en cada caso por decisión do Consello de Ministros, por proposta do ministro de Traballo e Asuntos Sociais e logo de informe do ministro de Economía e Facenda.

3. Os bens e dereitos cuxa reintegración non se solicite no prazo establecido inscribíranse a nome do Estado e será de aplicación a Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas, e as súas normas de desenvolvemento.»

Disposición transitoria única. *Procedementos administrativos en tramitación.*

Este real decreto lei será de aplicación aos procedementos iniciados a partir da entrada en vigor da Lei 4/1986, do 8 de xaneiro, de cesión de bens do patrimonio sindical acumulado.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao establecido neste real decreto lei.

Disposición derradeira única. *Entrada en vigor.*

O presente real decreto lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 28 de outubro de 2005.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERIO DE SANIDADE E CONSUMO

18177 *ORDE SCO/3427/2005, do 25 de outubro, pola que se modifican os anexos do Real decreto 256/2003, do 28 de febreiro, polo que se fixan os métodos de toma de mostras e de análise para o control oficial do contido máximo de chumbo, cadmio, mercurio e 3-monocloro-propano-1,2-diol nos produtos alimenticios. («BOE» 264, do 4-11-2005.)*

O Real decreto 256/2003, do 28 de febreiro, polo que se fixan os métodos de toma de mostras e de análise para o control oficial do contido máximo de chumbo, cadmio,